

De 7 Hoofdzonden volgens Lize Spit. 'Als ik zou moeten kiezen tussen nooit meer seks en nooit meer schrijven, dan kies ik voor nooit meer seks'

Maandag 27 november 2017 - 17:55, door ([fvd](#)) - Humo

Lize Spit (29) krijgt met haar succesvolle debuutroman **'Het smelt'** – vol wraak, alcoholzucht, perversie en andere zondes – nu ook voet aan de grond in Duitsland, dankzij de vertaling (*'Und es schmilzt'*) en een lezingentournee. En straks staat de schrijfster op Vlaamse podia met 'Avondrood', een literaire concertreeks van Behoud de Begeerte. Maar eerst knielt ze in **Humo's** biechtstoel. 'Ik denk dat de meeste van mijn vrienden me wel al eens op mijn hoofd hebben willen slaan.'

Johan Jacobs

'Als ik zou moeten kiezen tussen nooit meer seks en nooit meer schrijven, dan kies ik voor nooit meer seks'

Hoogmoed

HUMO Eerder dit jaar in de krant: 'Omdat uitgeverij **Das Mag** geen lid is van de uitgeversbond, mag **Lize Spit** niet naar het Boekenbal in Amsterdam.' Collega-schrijver **James Worthy** vond dat 'schandalig' en stelde voor om in

een hamburgertent op het Leidseplein een alternatief feestje te houden. Wat jij?

Lize Spit «Ik was niet boos, hoogstens was mijn ego een beetje gekrenkt. Het Boekenbal wordt georganiseerd ter promotie van het boek. ‘Het smelt’ was vorig jaar de meest verkochte roman van Vlaanderen. Dat ik niet naar het bal zou mogen, vond ik een domper op de feestvreugde.

»Daarna ontstond er zo’n hetze rond dat ik al snel dacht: ‘Laat maar, jongens. Zo belangrijk vind ik het niet.’ Ik heb veel respect voor schrijvers die liever thuis bij hun kat zitten dan op dat bal te verschijnen. Anderen denken: schrijvers die succesvol willen zijn, móéten zich laten zien. Ik weet nog niet in welke groep ik thuishoor. Ik ben toen trouwens alsnog kunnen gaan. Omdat ik voor de Libris Literatuur Prijs genomineerd was, heb ik via die mensen tickets gekregen. Het probleem was dat ik daardoor de hele avond zo’n beetje hun bezit was. Toen **Tom Lanoye** en **Connie Palmen** hevig stonden te dansen op het podium, werd ik gedwongen om daar ook te gaan dansen– er was een cameraploeg aanwezig en de Libris-organisatie wilde pronken met haar genomineerde schrijvers. Ik wilde helemaal niet, maar ik werd letterlijk op dat podium gedúwd. Achteraf was ik compleet van mijn melk. Ik ben beginnen te huilen, en ik ben ook niet lang meer gebleven (*lachje*).»

HUMO Was het daarvoor een beetje leuk?

Spit «Je merkte er goed hoe zelfbewust en ijdel schrijvers kunnen zijn. Het was een beetje alsof iedere aanwezige zijn eigen trouwfeest vierde. Ik had daar naakt kunnen staan: geen kat had het gemerkt. Iedereen was met zichzelf bezig. Ik werd ook vaak aangesproken met: ‘Ah, je bent er dan tóch.’ De ondertoon: ‘Je was eerst niet uitgenodigd, *nè-nè*.’ Schrijvers onder elkaar, daar komt leedvermaak van. Ik voelde me daar een soort Assepoester tussen de stiefzussen, ook al omdat ik geen tijd had gehad om een bijzonder jurkje te kopen. Klokslag twaalf uur stond ik al klaar om naar huis te gaan.»

HUMO Volgend jaar naar McDonald’s, dan maar?

Spit «Zou kunnen. Das Mag zit nog altijd niet bij de vakbond, we zullen dus weer niet uitgenodigd worden. Ik zou het fijn vinden als we een feestje gaven waarop alleen de leukste schrijvers worden uitgenodigd. Misschien wil de helft daarna niet meer naar het Boekenbal (*lacht*).»

HUMO Betrap je jezelf ooit op divagedrag?

Spit «In Duitsland, waar mijn boek sinds augustus in vertaling uit is en waar ik net een resem lezingen heb gegeven, word ik als een soort diva binnengeloodst. ‘Dé successchrijfster van de Lage Landen,’ zoiets. Dan is het moeilijk, bijna onbeleefd om daartegenin te gaan. Ik word overal begeleid door een redacteur, die alles voor me uitzoekt. Gaan we er na een lezing op restaurant, dan moet ik altijd centraal aan tafel zitten, zodat het hele gezelschap met mij kan praten, terwijl ik veel liever in een hoekje plaatsneem. Het gaat voortdurend over mij. Ergens is dat logisch, maar ik haat het. Ik sta niet graag in het middelpunt van de belangstelling, maar als ik me eraan onttrek, stel ik mensen teleur.

»Het ergste is: het is aanstekelijk. Wanneer ze mij op een literaire tournee elke avond in een supermooi hotel te slapen leggen – met een tweepersoonsbed en veel luxe en zo – ben ik bijna beledigd als ik het één nacht uitzonderlijk met een kleiner bed moet stellen. Ze laten mij wennen aan bepaalde standaarden: heel gevaarlijk.»

HUMO Welk bizar compliment krijg je het vaakst?

Spit «‘Hé, ben jij **Selah Sue**?’ In de supermarkt, bijvoorbeeld. Voor mij is dat een compliment, omdat ik haar heel knap vind. Maar het is vooral gek, want we lijken totaal niet op elkaar – als je goed kijkt, is ons kapsel ook niet hetzelfde.»

'Ik word boos als ik zie hoeveel vrienden een burn-out nabij zijn. Te veel bedrijven dragen geen zorg voor hun werknemers'

Hebzucht

Spit «Ik heb mooi verdiend aan het succes van ‘Het smelt’ – géén gigantische fortuinen, zoals sommigen vermoeden – maar ik gooi het geld niet over de balk. Eigenlijk ben ik gewoon gierig.»

HUMO **Je bent met bescheiden middelen opgegroeid. Vroeger was je dus gierig uit noodzaak, nu uit gewoonte?**

Spit «Ongeveer, en omdat ik van hoge uitgaven altijd een schuldgevoel krijg. Ik denk dan aan mensen in mijn vrienden- en familiekring die zich géén dure dingen kunnen veroorloven. In mijn hoofd woont een innerlijke commandant die mij beveelt om op restaurant nooit het duurste gerecht te kiezen, ook al heb ik er zin in en is het misschien maar 3 euro duurder dan het gerecht dat ik wél kies. Mijn uitgever zei me laatst: ‘Lize, vanaf nu mag je niet meer nadenken over bedragen onder de 20 euro. Daarvoor heb je genoeg verdiend.’ Maar dat lukt niet. Ik doe nog altijd stom over een paar euro.

»Onlangs ging ik naar de plantenwinkel. Achteraf stond ik met 30 liter potgrond en drie zware bloempotten aan de bushalte. Toen ik daar al anderhalf uur stond, besepte ik dat er geen bus meer zou komen: De Lijn bleek die dag te staken. Ik had een taxi kunnen nemen – dat had me 20 euro gekost – maar dat kreeg ik niet over mijn hart. Dan nog liever te voet naar huis. Als straf voor mezelf, omdat ik zo dom was geweest om niet te checken of er toevallig gestaakt werd. Uiteindelijk kon ik met iemand meeliften, en daarna nog even met de metro naar huis. Ik ben een uur langer onderweg geweest, maar ik had toch maar mooi 20 euro uitgespaard.»

HUMO **Kan gierigheid ook positief zijn?**

Spit «Onlangs kocht ik in de supermarkt een pakje spek, waarvan ik pas thuis merkte dat het open was geweest en de inhoud bedorven was geraakt. Ik heb toen een lange brief naar de winkel geschreven, met foto’s en al. Ik had makkelijk ‘*Fuck it*’ kunnen zeggen, maar ik denk: als niemand protesteert, heeft zo’n winkel er al snel geen problemen meer mee om hele loten slecht spek te verkopen.

»Van vrijwel alles in mijn huis weet ik nog precies wat het heeft gekost, omdat het weloverwogen aankopen zijn. Geen idee of dat me ooit nog van pas zal komen.»

HUMO Aan welke van je materiële bezittingen ben je het meest gehecht?

Spit «Mijn appartement. Ik ben trots dat ik daar een thuis van heb kunnen maken: ik had vroeger nooit gedacht dat ik dat in me had. Ik kan er ook mijn controledrang in kwijt: alles heeft zijn vaste plekje. Als er bezoek is, heb ik altijd een paar uur stress door de gedachte dat iemand iets zou kunnen verplaatsen (*lacht*).

»Sinds het succes van 'Het smelt' is ongeveer alles veranderd in mijn leven: ik doe andere dingen, ik kijk anders naar de wereld, ik krijg andere vragen en uitnodigingen... Alleen mijn thuis is hetzelfde gebleven. Als ik thuiskom, voel ik me weer de Lize van vroeger: dat is mij veel waard. Mijn leven wordt gedictieerd door controle, gewoontes en vaste structuren. Het klinkt vast belachelijk, maar als ik een feestje geef, voorzie ik bijvoorbeeld altijd hetzelfde: worteltaart, Bugles-chips met geitenkaas, snoep en popcorn.

»Het appartement waar mijn vriend en ik al zeven jaar wonen, is klein en we hebben geen aparte kamers. Omdat we eraan denken binnenkort misschien aan kinderen te beginnen, hebben we een nieuw, groter appartement gekocht. We verhuizen pas over een jaar – goed, want dan kan ik afscheid nemen van mijn oude appartement, maar toch griezelig, want ik weet nog niet of ik van die plek óók een thuis zal kunnen maken. Wie weet zal ik dan datgene verliezen wat me nu op de grond houdt.»

HUMO Waar ben je bang van?

Spit «Dat de verhuizing er onrechtstreeks voor zal zorgen dat ik binnenkort aan de drugs zit (*lacht*).»

HUMO Pieter Aspe beschuldigde Boek.be, organisator van de Antwerpse Boekenbeurs, onlangs van hebberigheid. 'Het is een schande dat die schimmige organisatie mensen 10 euro laat betalen om binnen te mogen.'

Spit (*zucht*) «Eerlijk: ik heb het gehad met al die meningen over de Boekenbeurs. Já, het is daar stikheet, het stinkt er naar zweet en het eten verdient geen sterren, maar veel mensen zien het nog altijd als een leuke uitstap. Het is níét hetzelfde als toegang moeten betalen voor een boekenwinkel, zoals sommige mensen beweren. Vooral de veelheid aan boeken trekt aan. Het is misschien nét omdat het geld kost, dat mensen er een namiddag met de kinderen spenderen. Ik ben wél gewonnen voor het idee dat elke bezoeker voor die 10 euro vijf bonnen van 2 euro krijgt, die je ter plaatse aan boeken kunt besteden.

»Alle kritiek op de Boekenbeurs past in de strijd tegen het populaire boek. Sommige mensen willen er per se een literaire Boekenbeurs van maken, wat het niet ís. Als mensen drie uur in de rij willen staan voor een handtekening van Suske en Wiske, of van een voetballer, wat is daar dan verkeerd aan?»

'Ik krijg vaak de vraag of ik niet Selah Sue ben. Gek, want we lijken totaal niet op elkaar'

Gramschap

HUMO Wat haalt jou het bloed onder de nagels vandaan?

Spit «Mensen die geen zorg dragen voor de openbare ruimte. En auto's die het fietspad versperren en daardoor mijn leven in gevaar brengen: daar kan ik waanzinnig kwaad van worden. Zó kwaad dat ik denk: ik ga eens een kwade brief schrijven!

»Ik ben al eens aangereden, dus ik spreek uit ervaring. Fietsen in Brussel is gevaarlijk: de kwaliteit van de fietspaden is bedroevend. De gemeente vroeg me recent om ergens te komen spreken. Als inwoner wilde ik dat wel doen, maar ik betaal ook gemeentebelastingen – mag ik daar dan iets voor terug?

»Ik word ook boos als ik zie hoeveel vrienden een burn-out nabij zijn. Te veel bedrijven dragen geen zorg voor hun werknemers. Iedereen moet steeds harder en beter werken, altijd beschikbaar zijn... Van perfectionisten, die het beste van zichzelf willen geven, wordt geprofiteerd. Gelukkig ben ik mijn eigen baas. Ik draag weliswaar ook geen zorg voor mezelf, maar ik doe het tenminste niemand anders aan.»

HUMO Waaraan ergeren anderen zich bij jou?

Spit «Mijn vriend wellicht aan mijn bazigheid. Of omdat ik een neuroot ben. Als hij bijvoorbeeld net heeft gestofzuigd, gebeurt het dat ik – als hij het niet ziet – nog eens stofzuig, omdat ik vind dat hij het niet grondig heeft gedaan.

»Voor mijn vrienden ben ik vermoedelijk een zaag. Ik pieker veel, en bij hen kan ik hardop klagen, omdat dat me helpt te relativieren. Ik zeur ook over de neveneffecten van mijn succes. 'Ik ben al die meningen over mijn boek zo beu! Ik ben moe! En *pfff*, straks heb ik wéér een interview.' Sommige van mijn vrienden schrijven ook en willen niets liever dan geïnterviewd worden, maar zij krijgen die kans niet. Ik denk dat de meesten mij al eens op mijn hoofd hebben willen slaan.»

'Ik ben recent gaan inzien dat ik fysiek in staat ben om kinderen te krijgen, en ik ben sindsdien niet meer gestopt met erover na te denken'

Jaloersheid

HUMO In zijn Zeven Hoofdzonden zei de Noorse successchrijver Karl Ove Knausgård: 'Veel van mijn

vrienden zijn schrijvers, en allemaal zijn ze ambitieus. Wat mij overkomt, is een test voor onze vriendschap, maar ze zijn gelukkig open over hun frustraties. Ze zeggen me: 'Ik wil wat jij hebt, en het doet pijn dat het me niet lukt.'

Herkenbaar?

Spit «De mensen met wie ik écht bevriend ben, gunnen me het succes. Dat weet ik. Denk ik. Omgekeerd zou ik het hun ook gunnen. Van andere schrijvers ben ik soms bang dat ze vriendelijk zijn in mijn gezicht, en achter mijn rug zeggen dat 'Het smelt' een flutboek is en ik een aansteller ben. Ik kan me zelfs amper inbeelden dat dat níét het geval zou zijn. Hoewel ik het natuurlijk niet met zekerheid weet, merk ik dat ik me daardoor steeds vaker op mezelf terugplooi.

»Onlangs had ik op de Boekenbeurs van Antwerpen geen zin om er 'de succesvolle' uit te hangen. Ik vind het erg om naast iemand te zitten aan wie bijna niemand een handtekening komt vragen. Tegen de mensen die voor mij zijn gekomen, zou ik dan willen roepen: 'Hé, jongens, jullie moeten hiernáást zijn!' Gelukkig had mijn signeerbuur van dit jaar, **Kris Van Steenberge**, ook een schare fans.»

HUMO Je bekende in een vorig interview al schuld aan overdadig veel jaloezie, een gevolg van je onzekerheid. Wanneer komt dat tot uiting?

Spit «Als een vriendin schoenen koopt die ik mooi vind. Als ik iemand heel sensueel zie dansen. Als ik van een collega hoor dat hij een supergoed betaalde opdracht heeft binnengehaald. Als anderen een mooier lichaam hebben dan het mijne. Als vriendinnen een kind krijgen, ben ik behalve superblij ook jaloers. Op de moeder, omdat ze de stap heeft durven te zetten en ik nog niet zover ben. En op het kindje, omdat ik mijn vriendin voortaan met hem of haar moet delen. 'Je hebt mijn vriendin nu dag en nacht bij jou, gelukzak.'

»Ik ben dus een heel jaloers type, maar ik weet dat dat van mij geen bitter mens maakt. Omdat het niet betekent dat ik het de ander misgun. En volgens mij voelt iederéén jaloezie.»

HUMO In deze reeks is het wel de Hoofdzonde waar de meeste geïnterviewden onschuldig voor pleiten.

Spit «Echt? Wie zelden of nooit jaloers is, moet wel héél goed in zijn vel zitten. Of als kind veel bevestiging hebben gekregen. Volgens mij durven de meeste mensen het gewoon niet te benoemen. Afgunst is lelijk, maar jaloersheid vind ik niet noodzakelijk negatief. Het is verwaald geraakte bewondering, een spiegel voor je eigen onzekerheden. Waarom ben ik jaloers op vrouwen die net bevallen zijn? Omdat ik zélf een kindje wil, natuurlijk.»

'Ik ben een heel jaloers type, maar ik weet dat dat van mij geen bitter mens maakt'

Gulzigheid

Spit «Ik ben van het 'alles of niets'-principe. Als ik zondig, dan meteen góéd. Als ik maar één glaasje wijn mag, drink ik liever helemaal niets. En ik wil nooit zomaar één M&M-snoepje. Ik wil het hele pakje bij mij in de zetel, en eten tot ik misselijk ben.

»Ik heb aanleg tot verslavingen. Zo lijd ik zonder twijfel aan een suikerverslaving,

wat vervelend is voor iemand met diabetes. Ik ben werkverslaafd: dat klinkt als een fancy manier om op te scheppen, maar voor mijn vriend is het vast onaangenaam. En onlangs heb ik vastgesteld dat ik verslaafd ben aan het internet. Toen ik dat besepte, heb ik Facebook, Twitter en andere apps meteen van mijn gsm gegooit. Maar nu check ik mijn sociale media via de internetbrowser, dus eigenlijk zit ik mezelf te belazeren.

»Nog een geluk dat ik van alcohol vaak heel verdrietig word, vooral de dag erna. Er is dus weinig gevaar dat ik straks ook alcoholist word.»

Onkuisheid

Spit «Een vriendin zei me eens: 'Ik kan me écht niet inbeelden dat jij iemand bent die ooit seks heeft.' Ik vond dat toen bijzonder onvriendelijk, en ik heb het haar nooit vergeven. We zijn ook niet meer bevriend. Meer dan tien jaar later denk ik nog af en toe aan die uitspraak. Al denk ik er nu wel bij: 'Zie je wel! Zie je wel dat ik seks kan hebben!」

HUMO Hoe bedoel je? Tijdens de daad?!

Spit (*lachje*) «Nee. Gewoon, in het algemeen. Ik heb een seksleven, ja.»

HUMO Wat beschouw jij als onkuis?

Spit «Volgens mij zijn er in elke relatie afspraken, al dan niet uitgesproken. Over dingen die bij de ene mens gevoeliger liggen dan bij de andere: voorkeuren en monogamie en zo. En onkuisheid is het bewust overtreden van die afspraken.

»Ik heb eigenlijk weinig zin om hier over seks te praten. Niet omdat ik preuts ben, maar omdat het, behalve over mij, ook over mijn partner gaat. Hij heeft er niet voor gekozen om het gespreksonderwerp van mijn interviews te worden. Ik vind seks belangrijk, maar niet het allerbelangrijkste, voilà. Als ik zou moeten kiezen tussen nooit meer seks of nooit meer schrijven, dan koos ik voor nooit meer seks.»

HUMO Schrijf je vlotter over seks dan je erover praat?

Spit «Sowieso schrijf ik bijna altijd over ongemakkelijke dingen en situaties. Wat wrang is, is interessanter. Over puur en ondubbelzinnig geluk schrijven zonder in kleffe clichés te vervallen vind ik bijvoorbeeld al moeilijk. Al wat schoon is, hou ik liever voor mezelf, bang als ik ben dat ik het met taal kapotmaak. En de lelijke dingen kan ik alleen beter maken door erover te schrijven. Om dezelfde reden hou ik me ver weg van schrijven over goede, sexy seks. Dus: nee.»

HUMO **Wat zijn volgens jou de voorwaarden voor een gelukkige relatie?**

Spit «Het belangrijkste is dat mijn vriend een veilige haven is. Bij mijn partner ben ik méér mezelf dan wanneer ik alleen ben: dat is voor mij liefde. Hij vormt een publiek voor mijn schaamte, waardoor mijn schaamte minder van mezelf is. Mijn relatie is een lanceerplatform.»

HUMO **Ik las dat je gespierde mannenhanden erotisch vindt. Er stond in die tekst niet bij waaróm, of wanneer dat is begonnen.**

Spit «Er zit geen groot verhaal achter. Dat ik mooie, slanke mannenhanden verkies boven dikke vingers, zal wel normaal zijn. Maar ik kan handen ook ontwapenend vinden omdat ze veel over iemand prijsgeven: over het soort werk dat ze doen, het belang dat ze aan hygiëne hechten... Misschien beeld ik me soms ook in hoe die handen mij aanraken en zit daar de erotiek in.»

HUMO **Ben je ervan geschrokken dat zoveel mannelijke tv-, film- en muziekhelden de voorbije maanden van hun sokkel zijn gevallen, of bevestigt het alleen wat je al lang wist over onze dierlijkste instincten?**

Spit «Het verbaast me niet, maar de manier waarop de processen in de media worden gevoerd en hoe snél het gebeurt, vind ik wel schokkend. Ik denk dat veel vrouwen en sommige mannen al jaren mis- of gebruikt worden. Nu er een opening is ontstaan, spuit het eruit. Die dingen gebeuren al generaties lang, en slechts een paar mannen worden er nu genadeloos voor gestraft.

»Dat is hard voor die paar personen en hun families. Maar het is een heel goede zaak dat de anderen zich er voortaan van bewust zijn dat ze niet langer onschendbaar zijn. Zoals één actrice zei in verband met de zaak-**Bart De Pauw**: ‘Veel mannen hebben nu zweetparels op het voorhoofd, bang dat ze ook gehashtagd zullen worden.’»

HUMO Volg je het op de voet?

Spit «Ik verzet me ertegen, maar: ja. Dat is mijn dorpse kant. Die zucht naar het sensationele. Op de hoogte willen zijn van andermans ongeluk, omdat je dan zelf het gevoel hebt ergens van gespaard te blijven. Niet dat ik nu geniet van de hetze, maar aan de zijlijn heeft het wel iets van een soap. *(Kreunt)* Nu wordt dat vast de kop boven dit interview: ‘Lize geniet van andermans ondergang’. Néé.

»Het is zoals de ambulance in de straat. Je weet dat je beter op een afstand blijft, maar je wilt wél zien voor wie de ambulance komt. Over de zaak-Bart De Pauw heb ik me slecht gevoeld, omdat ik niet wist wat ik ervan moest vinden.

»Laatst vertelde ik aan enkele vrienden: ‘Aan dat meningencircus doe ik niet mee, hoor. Het enige wat ik doe, is de artikels erover lezen.’ Ze zeiden: ‘Dus doe je er wél aan mee. Je zorgt er mee voor dat die artikels trending worden, en dan denken de media: ‘De mensen lezen het, dus we blijven erover schrijven.’» Ze hadden gelijk, dus sindsdien lees ik de artikels ook niet meer.»

Traagheid

Spit «Gek dat traagheid nog als een hoofdzonde wordt beschouwd. Tegenwoordig is dat toch net een deugd? In onze maatschappij moet je traag durven en leren te zijn. Je niet laten meeslepen door verwachtingen, maar rustig je tijd voor iets nemen: goed, toch? Ik stoor me niet als iemand flink zijn tijd neemt om berichtjes te beantwoorden of zo. Dan weet ik dat ik bij die persoon in het vervolg ook meer tijd kan nemen.»

HUMO Wie al eens een interview met jou las, is op de hoogte van je discipline: als auteur ben je niet lui.

Spit «Ik ben alleen lui op sportief vlak. Ik sport nooit, en daar voel ik me schuldig over. Enkele jaren geleden ben ik aan mijn knie geopereerd – na dat ongeval waar ik het over had – en sindsdien kan ik niet meer door mijn knie buigen zonder dat het pijn doet. Ik zou kunnen zwemmen, maar ik heb diabetes en na een halfuur in het water komt de katheter in mijn arm los, en een nieuwe kost 60 euro. Dat zijn dan dure zwembeurten, hè. Tijdens het sporten moet ik ook meestal iets eten omdat mijn suikerspiegel zakt en dat is weer zo'n gedoe.

»Eigenlijk heb ik voor elke vorm van sporten wel andere excuses. (*Blaast*) Maar ik heb ook een lastig lichaam.»

HUMO Heeft het succes van 'Het smelt' voor rust in je leven gezorgd? Financiële zorgen heb je even niet meer.

Spit «Dat klopt. Maar succes zorgt ook voor onrust die er voorheen niet was. Ik voel me nu kwetsbaarder, omdat ik me meer gezien voel. Plots hebben veel mensen een mening over mij en mijn boek. En mensen willen ook mijn mening over alles horen: dat is raar. Het goede is: ik heb meer vertrouwen in mezelf gekregen. Vroeger kon ik nauwelijks alleen zijn: ik vond mezelf slecht gezelschap. Dat is nu anders.

»Ik weet ook: dat succes kunnen ze me niet meer afpakken. Ik zou het doodjammer vinden mocht ik nooit kinderen kunnen krijgen, maar de mensen zouden zeggen: 'Lize, je hebt dat boek toch al gehad?' Het voelt alsof ik van het leven een cadeau heb gekregen. Dat ik dus eigenlijk niet meer moet zagen.»

HUMO En?

Spit «Ik zaag nog steeds. Maar minder.»

HUMO Je hebt het al een paar keer over kinderen gehad.

Spit «Ik ben 29, maar ik zie mijn vrienden, mijn leeftijdsgenoten, nauwelijks als volwassenen. In mijn hoofd zie ik ons allemaal als opgeschoten kinderen. Meisjes, geen vrouwen. Maar dat mijn vriendinnen ineens moeders worden, verandert alles. Meisjes krijgen immers geen kinderen. Ik ben recent gaan inzien dat ik fysiek in staat ben om kinderen te

krijgen, en ik ben sindsdien niet meer gestopt met erover na te denken.»

HUMO Vanaf 3 december trek je samen met sopraan Elise Caluwaerts en pianist Kim Van den Brempt door Vlaanderen voor ‘Avondrood’. Die literair-muzikale voorstelling is gebaseerd op de ‘Vier letzte Lieder’ van Richard Strauss, over een dirigent die op de vlucht is geslagen voor het leven. Wat is de kiem van ‘Avondrood’?

Spit «Samen met **Kim** en **Elise** heb ik ooit een improvisatievoorstelling gegeven in Leuven. De zaal was uitverkocht en de mensen waren positief. Het klikte tussen Kim, Elise en mezelf, en zelf vonden we het zo fijn dat we besloten hebben om samen een langere voorstelling te maken. Ik heb een nieuwe tekst geschreven op basis van de gedichten van **Hermann Hesse**, omdat Elise die graag wilde zingen.»

HUMO Vind je het belangrijk om af en toe iets anders te doen dan schrijven aan je nieuwe roman?

Spit «Net niet. Het liefst van al zou ik dat tweede boek in één ruk schrijven, maar ik hang vast aan beloftes. Er komt zoveel op me af – mooie aanbiedingen, fijne verzoekjes – dat ik onmogelijk overal neen op kan zeggen.

»‘Avondrood’ was het eerste langere verhaal dat ik na ‘Het smelt’ heb geschreven. Het heeft me moeite gekost om weer in het schrijven te komen, maar het heeft m’n pen wel lossers gemaakt.»

HUMO Wat is de vreemdste echo die je hebt opgevangen van ‘Het smelt’?

Spit «Eén lezeres heeft me een strenge brief gestuurd: ze was hersteld van een dwangneurose, maar na het lezen van m’n boek was ze hervallen. Dat vond ik erg sneu en ik heb even overlegd met de uitgever, maar een waarschuwingssticker voor dwangneuroses zou niet gewerkt hebben.

»Ook heb ik eens een lezing gegeven voor een boekenclub met alleen maar rijke vrouwen. Om de zoveel maanden mag er iemand komen vertellen bij het haardvuur, terwijl ze hun dessert oplepelen. Achteraf zeiden ze me: ‘Wat jij geschreven hebt,

staat zóver van ons af! Die dingen gebeuren in Borgerhout of in Brussel, maar bij ons echt waar helemaal nooit.' Die absolute zekerheid vond ik gek. Tot één vrouw me in vertrouwen nam en zei: 'Als kind werd ik misbruikt door mijn vader, maar dat heb ik nog nooit verteld aan mijn vriendinnen.' *Wow!* Mensen schermen zich nog heel vaak van de waarheid af. En we geven elkaar te weinig de kans om eerlijk te zijn.

»Dat ik in die toestand misschien een klein beetje beweging kan brengen, is een fijne gedachte. Misschien ben ik daarom wel schrijver geworden.»

<http://www.humo.be/humo-archief/385177/de-7-hoofdzonden-volgens-lize-spit-als-ik-zou-moeten-kiezen-tussen-nooit-meer-seks-en-nooit-meer-schrijven-dan-kies-ik-voor-nooit-meer-seks>